BIULETYN

Parafia Rzymskokatolicka
p.w. Podwyższenia Krzyża Świętego
w Krakowie - Kurdwanowie

XXVI Niedziela zwykła
Wszystko, co na nas dopuściłeś, Panie,
spotkało nas według sprawiedliwego wyroku,
bo zgrzeszyliśmy przeciw Tobie
i nie strzegliśmy Twoich przykazań.
Lecz zechciej wsławiać swe imię
i postąp z nami według wielkiego miłosierdzia

27.09.2020
Nr 38/57/2020

LITURGIA I SŁOWO BOŻE NA NIEDZIELĘ

PIERWSZE CZYTANIE

Bóg nie chce śmierci grzesznika (Ez 18, 25-28)

Czytanie z Księgi proroka Ezechiela

Tak mówi Pan Bóg:
«Wy mówicie: „Sposób postępowania Pana nie jest słuszny”. Słuchaj jednakże, domu Izraela: Czy mój sposób postępowania jest niesłuszny, czy raczej wasze postępowanie jest przewrotne?
Jeśli sprawiedliwy odstąpił od sprawiedliwości, dopuszczał się grzechu i umarł, to umarł z powodu grzechów, które popełnił. A jeśli bezbożny odstąpił od bezbożności, której się oddawał, i postępuje według prawa i sprawiedliwości, to zachowa duszę swoją przy życiu. Zastanowił się i odstąpił od wszystkich swoich grzechów, które popełniał, i dlatego na pewno żyć będzie, a nie umrze».

Oto Słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY

Wspomnij, o Panie, na swe miłosierdzie

Daj mi poznać Twoje drogi, Panie,
naucz mnie chodzić Twoimi ścieżkami.
Prowadź mnie w prawdzie według swych pouczeń,
Boże i Zbawco, w Tobie mam nadzieję.

Wspomnij, o Panie, na swe miłosierdzie

Wspomnij na swoje miłosierdzie, Panie,
na swoją miłość, która trwa od wieków.
Nie pamiętaj mi grzechów i win mej młodości, †
lecz o mnie pamiętaj w swoim miłosierdziu
ze względu na dobroć Twą, Panie.

Wspomnij, o Panie, na swe miłosierdzie

Dobry jest Pan i łaskawy,
dlatego wskazuje drogę grzesznikom.
Pomaga pokornym czynić dobrze,
uczy ubogich dróg swoich.

Wspomnij, o Panie, na swe miłosierdzie

DRUGIE CZYTANIE

Jezus Chrystus wzorem pokory (Flp 2, 1-11)

Czytanie z Listu Świętego Pawła Apostoła do Filipian

Bracia:

Jeśli jest jakieś napomnienie w Chrystusie, jeśli jakaś moc przekonująca Miłości, jeśli jakieś uczestnictwo w Duchu, jeśli jakieś serdeczne współczucie – dopełnijcie mojej radości przez to, że będziecie mieli te same dążenia: tę samą miłość i wspólnego ducha, pragnąc tylko jednego, a niczego nie pragnąc dla niewłaściwego współzawodnictwa ani dla próżnej chwały, lecz w pokorze oceniając jedni drugich za wyżej stojących od siebie. Niech każdy ma na oku nie tylko swoje własne sprawy, ale też i drugich.

To dążenie niech was ożywia; ono też było w Chrystusie Jezusie.

On to, istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stając się podobnym do ludzi. A w zewnętrznej postaci uznany za człowieka, uniżył samego siebie, stając się posłusznym aż do śmierci – i to śmierci krzyżowej.

Dlatego też Bóg Go nad wszystko wywyższył i darował Mu imię ponad wszelkie imię, aby na imię Jezusa zgięło się każde kolano istot niebieskich i ziemskich, i podziemnych. I aby wszelki język wyznał, że Jezus Chrystus jest Panem – ku chwale Boga Ojca.

Oto Słowo Boże.

ŚPIEW PRZED EWANGELIĄ

Alleluja, alleluja, alleluja

Moje owce słuchają mego głosu,
Ja znam je, a one idą za Mną.

Alleluja, alleluja, alleluja

EWANGELIA

Grzesznicy uwierzyli Janowi (Mt 21, 28-32)

Słowa Ewangelii według Świętego Mateusza

Jezus powiedział do arcykapłanów i starszych ludu: «Co myślicie? Pewien człowiek miał dwóch synów. Zwrócił się do pierwszego i rzekł: „Dziecko, idź i pracuj dzisiaj w winnicy”. Ten odpowiedział: „Idę, panie!”, lecz nie poszedł. Zwrócił się do drugiego i to samo powiedział. Ten odparł: „Nie chcę”. Później jednak opamiętał się i poszedł. Który z tych dwóch spełnił wolę ojca?» Mówią Mu: «Ten drugi».

Wtedy Jezus rzekł do nich: «Zaprawdę, powiadam wam: Celnicy i nierządnice wchodzą przed wami do królestwa niebieskiego. Przyszedł bowiem do was Jan drogą sprawiedliwości, a wy mu nie uwierzyliście. Uwierzyli mu zaś celnicy i nierządnice. Wy patrzyliście na to, ale nawet później nie opamiętaliście się, żeby mu uwierzyć».

Oto Słowo Pańskie.

HOMILIA BENEDYKTA XVI

Jezus podejmuje w Ewangelii ten podstawowy temat przepowiadania prorockiego. Opowiada przypowieść o dwóch synach, których ojciec prosi, żeby pracowali w jego winnicy. Jeden z nich odpowiedział: «'Idę, panie', lecz nie poszedł» (Mt 21, 29). Drugi natomiast powiedział do Ojca: «Nie chcę». «Później jednak opamiętał się i poszedł» (Mt 21, 30). Na pytanie Jezusa, który z dwóch wypełnił wolę Ojca, słuchacze słusznie odpowiedzieli: «Ten drugi» (Mt 21, 31). Przesłanie tej przypowieści jest jasne: nie liczą się słowa, lecz działanie, akty nawrócenia i wiary. Jezus — jak słyszeliśmy — skierował to przesłanie do arcykapłanów i starszych ludu Izraela, to znaczy do ekspertów od religii. Mówią oni najpierw «tak» wobec woli Bożej. Ale ich religijność staje się rutyną, a Bóg już ich nie niepokoi. Dlatego uważają przesłanie Jana Chrzciciela i orędzie Jezusa Chrystusa za uciążliwe. Dlatego Pan kończy swą przypowieść drastycznymi słowami: «Celnicy i nierządnice wchodzą przed wami do królestwa niebieskiego. Przyszedł bowiem do was Jan drogą sprawiedliwości, a wyście mu nie uwierzyli. Celnicy zaś i nierządnice uwierzyli mu. Wy patrzyliście na to, ale nawet później nie opamiętaliście się, żeby mu uwierzyć» (Mt 21, 31-32). Słowo to przetłumaczone na język naszych czasów mogłoby brzmieć następująco: agnostycy, którzy nie znajdują spokoju z powodu pytania o Boga, ludzie, którzy cierpią z powodu ich grzechów i tęsknią za czystym sercem, są bliżsi królestwu Bożemu niż rutynowi wierni, którzy widzą w Kościele jedynie aparat, ale których serca to nie porusza.

W Ewangelii dzisiejszej niedzieli — jak słyszeliśmy — jest mowa o dwóch synach, za którymi tajemniczo kryje się trzeci syn. Pierwszy syn mówi «tak», ale nie wypełnia tego, co mu polecono. Drugi syn mówi «nie», ale wypełnia później wolę Ojca. Trzeci syn mówi «tak», a także czyni to, co mu kazano. Tym trzecim synem jest Jednorodzony Syn Boga, Jezus Chrystus, który nas wszystkich tutaj zgromadził. Jezus, przychodząc na świat, powiedział: «Oto idę (...) aby spełnić wolę Twoją, Boże» (Hbr 10, 7). On nie tylko powiedział owo «tak», ale zgodnie z nim postąpił i cierpiał aż do śmierci. W hymnie chrystologicznym z drugiego czytania mowa jest o tym, że: «On to, istniejąc w postaci Bożej, nie skorzystał ze sposobności, aby na równi być z Bogiem, lecz ogołocił samego siebie, przyjąwszy postać sługi, stając się podobnym do ludzi. A w zewnętrznej postaci uznany za człowieka, uniżył samego siebie, stając się posłusznym aż do śmierci — i to śmierci krzyżowej» (Flp 2, 6-8). W pokorze i posłuszeństwie Jezus wypełnił wolę Ojca, umarł za swoich braci i siostry — za nas — na krzyżu, wybawił nas od naszej pychy i uporu. Dziękujmy Mu za Jego ofiarę samego siebie, zegnijmy kolana przed Jego Imieniem i głośmy wraz z uczniami pierwszego pokolenia: «Jezus Chrystus jest Panem — ku chwale Boga Ojca» (Flp 2, 10).

Życie chrześcijańskie musi nieustannie wzorować się na Chrystusie. «To dążenie niech was ożywia; ono też [było] w Chrystusie Jezusie». A kilka wersetów wcześniej zachęca: «Jeśli więc jest jakieś napomnienie w Chrystusie, jeśli jakaś moc przekonująca Miłości, jeśli jakieś uczestnictwo w Duchu, jeśli jakieś serdeczne współczucie — dopełnijcie mojej radości przez to, że będziecie mieli te same dążenia: tę samą miłość i wspólnego ducha, pragnąc tylko jednego».

Św. Paweł z wezwaniem do jedności łączy wezwanie do pokory. Mówi: postępujcie «niczego nie pragnąc dla niewłaściwego współzawodnictwa ani dla próżnej chwały, lecz w pokorze oceniając jedni drugich za wyżej stojących od siebie. Niech każdy ma na oku nie tylko swoje własne sprawy, ale też i drugich!». Życie chrześcijańskie jest pro-egzystencją: życiem dla innych, pokornym zaangażowaniem dla dobra naszych bliźnich i dobra wspólnego. Pokora jest cnotą, która nie jest wysoko ceniona w dzisiejszym świecie — i w ogóle we wszystkich czasach. Ale uczniowie Pana wiedzą, że ta cnota jest, jeśli tak można powiedzieć, oliwą, dzięki której procesy dialogu są owocne, umożliwia współpracę i serdeczną jedność. Ludzie pokorni stoją obiema nogami na ziemi. Ale przede wszystkim słuchają Chrystusa, Słowa Bożego, które nieustannie odnawia Kościół i każdego z jego członków.

Prośmy Boga o odwagę i pokorę, abyśmy szli drogą wiary i czerpali z obfitości Jego miłosierdzia, wpatrując się stale w Chrystusa, Słowo, które wszystko czyni nowym, które jest naszą przyszłością. Amen.

OGŁOSZENIA PARAFIALNE

XXVI NIEDZIELA ZWYKŁA
27.09.2020 R

1. Kalendarz liturgiczny:
   Poniedziałek – Wspomnienie św. Wacława, męczennika
   Wtorek – Święto świętych Archaniołów: Michała, Gabriela, Rafała
   Środa – Wspomnienie św. Hieronima, kapłana i doktora Kościoła
   Czwartek – Wspomnienie św. Teresy od Dzieciątka Jezus, dziewicy i doktora Kościoła
   Piątek – Wspomnienie św. Aniołów Stróżów.
2. We wtorek nabożeństwo ku czci św. Charbela. Intencje (prośby i podziękowania) do tego świętego przedstawione w formie pisemnej można składać do przygotowanej skrzynki za ławkami.
3. W tym tygodniu przypadają dni eucharystyczne: pierwszy czwartek, piątek i sobota miesiąca.
   W I czwartek miesiąca – spowiedź św. od godz. 17:00.
   W I piątek miesiąca – spowiedź od godz. 16:00 – 16:45 oraz od 17:15 – 18:00.
   Dodatkowa Msza św. w I piątek o godz. 16:30.
4. W piątek i sobotę odwiedziny chorych z posługą kapłańską od godz. 8:00.
5. W miesiącu październiku nabożeństwa różańcowe w niedzielę o godz. 18:30 a w dni powszednie po wieczornej Mszy św. Różaniec dla dzieci od poniedziałku do piątku o godz. 17:00.

Parafia Rzymskokatolicka pw. Podwyższenia Krzyża Świętego w Krakowie – Kurdwanowie

adres: ul. W. Witosa 9, 30-612 Kraków; **tel.** 12 6544569; 797624306
www.parafiakurdwanow.pl
Email: kontakt@parafiakurdwanow.pl